

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/50/2015
Identifikačné číslo spisu:	1213209252
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1213209252.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ARTON s.r.o., so sídlom Komenského 27, Žilina, IČO: 31 595 154, zast. Advokátska kancelária Mestická, Slovíková, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavova 6, Žilina, IČO: 36 421 910, konajúcou prostredníctvom svojej konateľky, advokátky JUDr. Márie Mestickej, proti žalovanej: Ľudmila Kisfaludyová - LK - DREVOX, s miestom podnikania Nové záhrady VII 15729/14, Bratislava, IČO: 37 220 594, zast. advokátkou kanceláriou FELŠÖCI & Partners, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, IČO: 47 254 203, konajúcou prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. Ing. Jána Felšöciho, o zaplatenie 666,40 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/164/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/270/2014-152 z 13. mája 2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cb/164/2013-130 z 24. júna 2014 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 660,40 Eur spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne od 18. júna 2013 do zaplatenia, náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 840,80 eur a náhradu iných trov konania žalobcu vo výške 39,50 eur. Vo zvyšku žalobu zamietol.

2. V odôvodnení uviedol, že medzi účastníkmi konania bola sporná dôvodnosť nároku žalobcu titulom nájomného alebo iným právnym titulom, ktorý žalobca v priebehu konania označil ako nárok na náhradu škody. Žalovaná tvrdila, že nedošlo k reálnemu užívaniu predmetu nájmu v dôsledku čoho žalobca nemá nárok na nájomné a nepreukázal ani vznik škody, za ktorú zodpovedá žalovaná. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že účastníci uzavreli platnú a účinnú zmluvu o nájme, ktorou si dohodli právo nájmu žalovanej k hnutelnej veci žalobcu - reklamnému panelu typu billboard, v zmluve jasne, určito a dostatočne druhovo vymedzenému. Zmluva určovala aj lokalitu (Bratislava - Vajnory), v ktorej mala byť umiestnená reklama žalovanej, pričom žalobca žalovanej umožnil, aby si v lehote do 25. septembra 2012

sama vybrala, na ktorom konkrétnom billboarde žalobcu nachádzajúcom sa v tejto lokalite má záujem umiestniť svoju reklamu. Ďalej konštatoval, že žalovaná vstúpila do zmluvného vzťahu so žalobcom dobrovoľne a uzavretá zmluva je prejavom vzájomného konsensu ako výsledku zhodnej vôle zmluvných strán. Napriek tomu, že žalobca po podpise zmluvy žalovanej opakovane ponúkal možnosti výberu reklamných plôch, žalovaná si v zmluvne dohodnutom čase ani neskôr bezdôvodne žiadny konkrétny billboard nevybrala. Z dôvodu reálneho neužívania predmetu prenájmu podľa názoru súdu žalobcovi nevznikol nárok na nájomné, avšak žalovaná pohľadávka je dôvodná iným právnym titulom, a to ako nárok na náhradu škody. V príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti (ktorá je v obchodnom práve koncipovaná ako objektívna zodpovednosť) vznikol žalobcovi nárok na náhradu škody predstavujúcej ušlý zisk vo forme (vo výške) dojednaného nájomného. Uplatňovaná škoda predstavujúca na strane žalobcu ušlý zisk za obdobie zmluvou predpokladaného nájmu (január 2012 až február 2013) a bola spôsobená v príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti žalovanej vybrať si konkrétny billboard a naplniť tak zmluvné dojednania umožňujúce začať reálny nájom a užívanie zmluvne dojednanej huteľnej veci. Súd prvej inštalácie mal v konaní preukázané, že žalovaná si bez existencie relevantnej príčiny nevybrala žiadny reklamný panel, s plnením tejto povinnosti bola v omeškaní a v dôsledku tohto konania žalovanej žalobca nemohol dosiahnuť naplnenie účelu nájmu - prenechať žalovanej do užívania konkrétny billboard a dosiahnuť tak očakávané protiplnenie vo forme nájomného. Žalobca žalovanej opakovane zasielal ponuku voľných reklamných panelov v zmluvne dojednanej lokalite Bratislava - Vajnory ako aj v inej lokalite mimo (resp. nad rámec) zmluvne dojednaného priestoru. Žalobca podľa názoru súdu prvej inštalácie dostatočne preukázal pripravenosť a schopnosť plniť zmluvu, ako aj skutočnosť, že v zmluvne dojednanej lokalite mal k dispozícii voľný reklamný panel, ktorý bol pripravený dať žalovanej k dispozícii. Žalovaná nepreukázala žiadnu okolnosť, ktorá by ju zbavovala zodpovednosti za škodu (§ 374 Obchodného zákonníka). Vzhľadom na omeškanie žalovanej súd prvej inštalácie žalobcovi popri istine priznal aj nárok na úrok z omeškania svedčiaci mu (pri právnej kvalifikácii nároku ako škody) vo výške zákonného úroku. Vznik omeškania žalovanej súd prvej inštalácie ustálil odo dňa nasledujúceho od doručenia žaloby žalovanej, ktorej doručenie súd považoval za kvalifikovanú výzvu žalobcu na náhradu škody. Úroky z omeškania preto žalobcovi priznal počínajúc od 18. júna 2013 a vo zvyšku príslušenstva žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštalácie podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) tak, že žalobcovi, ktorého neúspech vo veci bol len nepatrný, priznal ich plnú náhradu.

3. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej „odvolací súd“) uznesením č. k. 3Cob/270/2014-152 z 13. mája 2015 rozsudok súdu prvej inštalácie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o náhrade potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania sumu 71,38 Eur. V odôvodnení odvolací súd s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti dodal, že žalovaná v odvolaní neuvádzala žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre ňu priaznivé rozhodnutie; neboli naplnené ňou uvádzané odvolacie dôvody. K námietke žalovanej týkajúcej sa nevysporiadania sa s dohodou o vyporiadaní vzájomných vzťahov uviedol, že sa týkala konania vedeného pod sp. zn. 42Cb/154/2011 a nie konania sp. zn. 23Cb/164/2013. Dodal, že v sporovom (teda aj v tomto) konaní sa uplatňuje prejednácia zásada, kedy má účastník jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil, čo je v tomto prípade žalovaná, ktorá súdu nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by jednoznačne preukazoval dôvodnosť jej námietok. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zároveň spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 O. s. p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a v spore úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 22. júna 2015.

5. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaná (ďalej aj dovolateľka). Namietala, že postupom odvolacieho súdu bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Odňatie možnosti konať pred súdom videla

dovolatel'ka v tom, že súd prvého stupňa vôbec nevzal do úvahy „Dohodu o vysporiadaní vzájomných vzťahov z 18. septembra 2012“ a v odôvodnení úplne abscentuje akákoľvek zmienka o dôvodoch jej nulového významu pre rozhodovanie súdu. Dodala, že hoci súd sám rozhoduje, ktorý z predložených dôkazov vykoná alebo nevykoná v rámci dokazovania, je jeho povinnosťou dostatočne vysvetliť z akých dôvodov predložený dôkaz nevykoná a ako posúdil jeho hodnovernosť. Nakoľko toto súd prvej inštancie opomenul, čím na základe vykonaného dokazovania nedostatočne zistil skutkový stav, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie a rozhodnutie vo veci, resp. nevykonanie tohto dôkazu súd prvej inštancie náležite neodôvodnil, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Ďalej dovokatel'ka namietala, že zmenou právnej kvalifikácie nároku žalobcu na nárok titulom náhrady škody priamo na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený aj rozsudok jej bola odňatá možnosť konať pred súdom dostatočne sa brániť. Aj rozhodnutie odvolacieho súdu považovala dovokatel'ka za nepreskúmateľné. Odvolací súd sa podľa názoru dovokatel'ky nedostatočne alebo vôbec neoboznámil s obsahom listinného dôkazu predloženého žalovanou (Dohodou predloženou na pojednávaní dňa 24. júna 2014). Priebeh a výsledky prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania nepovažovala dovokatel'ka za riadne vykonané súdne konanie rešpektujúce právo na spravodlivý súdny proces, princíp právnej istoty, rovnosť účastníkov konania a zásadu kontradiktórnosti, aby tak mohli konajúce súdy dospieť k riadnemu zisteniu skutkového stavu na základe riadne vykonaného dokazovania, ktoré by bolo zavŕšené náležitým a vecne správnym rozhodnutím vo veci samej s dostatočným odôvodnením. Dovokatel'ka žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhla odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

6. K dovolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, podľa ktorého dôvody, ktoré žalovaná uviedla, nemajú za následok pripustenie dovolania. Za nepravdivé tvrdenie považoval žalobca tvrdenie žalovanej, že súd sa nedostatočne vysporiadal s dohodou o vysporiadaní vzájomných vzťahov a nepovažuje ho za dovolací dôvod. Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav a na základe takto zisteného skutkového stavu rozhodol vecne a právne správne. Rovnako sa vysporiadal so všetkými dôkazmi, ich obsah dostatočne preskúmal a správne vyhodnotil. Ďalej žalobca uviedol, že pokiaľ aj došlo v priebehu konania k zmene právnej kvalifikácie žalovaného nároku, nedošlo vo vzťahu k žalovanej k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. Navyše žalobca poukázal na ust. § 239 ods. 4 O. s. p. v zmysle ktorého sa nepripúšťa dovolanie na peňažné plnenie, ktoré neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy v obchodných veciach. Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a priznal mu trovy odvolacieho konania vo výške 71,81 Eur.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p..

9. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd podľa § 451 ods. 3 veta prvá C. s. p. stručne uvádza, že rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme rozsudku, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p.. Dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§

238 ods. 5, vety prvá a tretia O. s. p.).

10. V predmetnej veci je dovolaním žalovaného napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho, ktorým výrok rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o náhrade, potvrdil.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 28. marca 2013 domáhal voči žalovanej zaplata sumy 666,40 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 18. júna 2013 do zaplata. Je nepochybné, že medzi sporovými stranami ide o obchodný vzťah a ku dňu podania žaloby na súd predstavovala minimálna mzda sumu 337,70 eur (ustanovená nariadením vlády Slovenskej republiky č. 326/2012 Z. z., účinným od 1. januára 2013 do 31. decembra 2013). Desaťnásobok tejto mzdy predstavuje 3.377,-- eur. Keďže predmet dovolacieho konania desaťnásobok minimálnej mzdy neprevyšuje, dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 238 O. s. p. nie je procesne prípustné.

12. Prihliadajúc na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník konania namietal alebo nie), najvyšší súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p., ktoré ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

13. Žalovaný v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a existencia takej procesnej vady nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

14. S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ v dovolaní namietal, a to tvrdenie, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

15. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

16. Žalovaný ako dôvod odňatia možnosti konať pred súdom uviedol postup prvostupňového súdu, ktorý v rozhodovaní o merite veci absolútne opomenul dohodu účastníkov konania o vyporiadaní vzájomných vzťahov z 18. 9. 2012, túto dohodu nezohľadnil a v odôvodnení neuviedol prečo má pre rozhodovanie súdu nulový význam. Odvolací súd podľa jeho názoru síce vzal do úvahy vytknutú vadu prvostupňového konania ale s touto podstatnou odvolacou námietkou sa vysporiadal veľmi stručne keď konštatoval, že dohoda o vysporiadaní vzájomných vzťahov sa týka iného konania, čím spôsobil nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia.

17. Judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

18. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3.12.2015 (publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

19. O výnimku uvedenú vo vyššie citovanom stanovisku ide v prípade, ak strana sporu už v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vzniesla vecné námietky, ktoré boli spôsobilé spochybniť správnosť vydaného rozhodnutia a dovolací súd sa so žiadosťou z podstatných odvolacích námietok nevysporiadal, pričom sa s namietanou zákonnosťou postupu súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal a rozhodnutie súdu prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. O takýto prípad v danej veci nejde.

20. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav na základe vykonaných dôkazov, medzi ktorými bol aj listinný dôkaz - dohoda o vyporiadaní vzájomných vzťahov z 18. 9. 2012 (konkrétne bod 3), na ktorú mala podľa názoru súdu nadväzovať zmluva č. EP 41/2012 a mal v konaní preukázané, že účastníci uzavreli platnú a účinnú zmluvu o nájme. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného o nenaplnení nájomnej zmluvy pre nedosiahnutie dohody so žalobcom ohľadne výroby reklamného baneru. Odvolací súd sa so zisteným skutkovým stavom stotožnil a na podstatnú námietku žalovaného, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal s dohodou o vyporiadaní vzájomných vzťahov z 18. 9. 2012 uviedol, že uvedená dohoda sa týkala konania vedeného pod sp. zn. 42Cb 154/2011 a nie predmetného konania.

21. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

22. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinštančného ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný. Z rozhodnutí sú zrejmé dôvody, pre ktoré súdy považovali dohodu o nájme uzavretú účastníkmi 18. 9. 2012 za platne uzavretú. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného ako dovolateľa. Prípadné nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom tiež nemožno považovať za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ale môže mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie, čo je relevantným dovolacím dôvodom v prípade prípustnosti dovolania.

23. Ďalším dôvodom odňatia možnosti konať pred súdom je podľa dovolateľa zmena právnej kvalifikácie na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, v dôsledku čoho sa žalovaný nemohol dostatočne brániť. K uvedenému dôvodu dovolací súd uvádza, že právny zástupca žalovaného bol prítomný na

pojednávani dňa 24. 6. 2014, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok. Z obsahu zápisnice o pojednávaní je zrejmé, že žalobca vyslovil názor, že pokiaľ súd dospeje k záveru o neodôvodnenosti nároku na nájomné, uplatňuje si nárok titulom náhrady škody. Prítomný právny zástupca žalovaného uviedol dôvody, pre ktoré nárok na náhradu škody nie je opodstatnený. Je potrebné zdôrazniť, že právna kvalifikácia uplatneného nároku je vždy vecou súdu, a preto nie je obligatórnou náležitosťou žaloby v zmysle § 79 ods. 1 O. s. p. Zo zisteného skutkového stavu vychádza súd pri aplikácii a interpretácii konkrétnej právnej normy. Náležité zistenie skutkového stavu predstavuje tak subsumovanie zisteného skutkového stavu pod hypotézu príslušnej právnej normy a uvedený proces je obsiahnutý v odôvodnení súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Tým, že žalobca navrhol zmenu právneho posúdenia veci na pojednávaní, na ktorom súd vo veci rozhodol, nemožno považovať za postup súdu, ktorým bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. O to viac, keď sa žalovaný k právnemu posúdeniu veci na tomto pojednávaní vyjadril.

24. Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá známost rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o čo však v prejednávanej veci nejde.

25. V danom prípade dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O. s. p. a vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. zistené neboli, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.